

Sygn. akt I C 122/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 listopada 2022 r.

Sąd Rejonowy w Rybniku I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Kamila Przeczek
Protokolant:	protokolant sądowy Edyta Stanek

po rozpoznaniu w dniu 4 listopada 2022 r. w Rybniku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) 1 Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w K.

przeciwko A. B.

o zapłatę

- zasądza od pozwanego A. B. na rzecz powoda (...) 1 Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w K. kwotę 21 345,10 zł (dwadzieścia jeden tysięcy trzysta czterdzieści pięć złotych dziesięć groszy) z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 24 stycznia 2022 r.;
- przyznaje kuratorowi ustanowionemu dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego A. B. - adwokat D. S. wynagrodzenie w wysokości 1771,20 zł (tysiąc siedemset siedemdziesiąt jeden złotych dwadzieścia groszy);
- zasądza od pozwanego A. B. na rzecz powoda (...) 1 Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w K. kwotę 6 456,20 zł (sześć tysięcy czterysta pięćdziesiąt sześć złotych dwadzieścia groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;

Sygn. akt I C 122/22

UZASADNIENIE

Powód P. 1 Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w K. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego A. B. kwoty 21 345,10 zł z odsetkami umownymi od dnia wniesienia pozwu tj. od 24 stycznia 2022r. oraz zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż roszczenie wynika z nieterminowej spłaty umowy pożyczki nr (...) z dnia 30 października 2017 r. zawartej z wierzycielem pierwotnym Spółdzielczą Kasą Oszczędnościowo-Kredytową w G., które powód nabył na podstawie umowy przelewu wierzytelności.

Wobec ustalenia, że nie jest znane miejsce zamieszkania pozwanego ustanowiono dla niego kuratora w osobie adwokata.

W odpowiedzi na pozew kurator wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na rzecz kuratora wynagrodzenia.

W uzasadnieniu kurator zakwestionował zasadność roszczenia co do zasady jak i co do wysokości wskazując, że dołączone do pozwu dokumenty w żadnym zakresie nie wykazują zaległości w płatnościach pozwanego. Ponadto podniósł, że powód nie wykazał, by wypłacona została kwota pożyczki, oraz by przekazana została na rzecz ubezpieczyciela składka ubezpieczeniowa. Nadto stwierdził, że w związku z wypowiedzeniem umowy składka ubezpieczeniowa winna być częściowo zwrócona, oraz że umowa zawiera klauzule abuzywne (w szczególności w zakresie uregulowania prowizji.)

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 30 października 2017 r. A. B. zawarł z Spółdzielczą Kasą Oszczędnościowo-Kredytową umowę pożyczki o nr (...) na kwotę 23.000 zł. Umowa została zawarta na okres od dnia 30 października 2017 r. do 30 października 2024 r. Na podstawie umowy pozwany był dodatkowo zobowiązany do uiszczenia prowizji w kwocie 3.450,00 zł. Całkowita kwota kredytu wynosi 16.406,19 zł. Na wypadek opóźnienia w spłacie pożyczki na rzecz pożyczkodawcy zastrzeżono odsetki umowne za opóźnienie w wysokości odsetek maksymalnych. Zgodnie z regulaminem (...) wpłaty zliczane były w pierwszej kolejności na odsetki. W dniu zawarcia umowa kwota pożyczki przelana została na rzecz pozwanego. W umowie pożyczkodawca zastrzegł sobie prawo wypowiedzenia umowy z 30-dniowym terminem wypowiedzenia i postawienia po upływie tego terminu całej pożyczki wraz z odsetkami w stan natychmiastowej wymagalności w przypadku gdy pożyczkobiorca uchybił terminowi płatności co najmniej dwóch rat po uprzednim wezwaniu go do zapłaty zaległości w terminie nie krótszym niż 14 dni pod rygorem wypowiedzenia umowy. Dodatkowo pozwany zawarł umowę ubezpieczenia na podstawie, której zobowiązał się do zapłaty jednorazowej składki w wysokości 3.134,41 zł i składka ta została przelana na rzecz (...). Celem zabezpieczenia wierzytelności Kasy z tytułu umowy pożyczki pozwany przelał na rzecz Kasy wierzytelności przysługujące mu względem ubezpieczyciela z tytułu umowy ubezpieczenia.

dowód: umowa pożyczki k. 33-36, regulamin udzielenia kredytu k. 39-40, deklaracja członkowska k. 41-41verte, harmonogram spłat k. 43-44, zestawienie operacji z rachunku k.51, 113-115, statut spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej k. 52-54, wnioski o przyznanie pożyczki k. 109-111, dyspozycja wypłaty k. 112, k. 135, regulamin k.116-121, ogólne warunki indywidualnego ubezpieczenia k. 122-126, polisa k. 127-128, załącznik do wniosku – polisy k. 129-130, umowa przelewu z 30.10.2017r k.131-132.

Pismem z dnia 10 września 2019 r. wierzyciel pierwotny wezwał pozwanego do zapłaty zaległości w terminie 14 dni pod rygorem wypowiedzenia umowy.

dowód: wezwanie od zapłaty k. 45, potwierdzenie nadania k. 46-47

Pismem z dnia 14 października 2019 r. wierzyciel pierwotny wystosował do pozwanego ostateczne wezwanie od zapłaty.

dowód: ostateczne wezwanie od zapłaty k. 48, potwierdzenia nadania k. 49-50

Pismem z dnia 3 sierpnia 2020 r. wierzyciel pierwotny wypowiedział umowę pożyczki pozwanemu z zachowaniem 30 dniowego okresu wypowiedzenia.

dowód: wypowiedzenie k. 37, potwierdzenie nadania k. 38-38verte,

Powód nabył przedmiotową wierzytelność na podstawie umowy cesji z 22 grudnia 2020r.

dowód: umowa przelewu wierzytelności k. 14-22

Zaległość powoda z tytułu umowy pożyczki z dnia 30 października 2017 r. na dzień wniesienia pozwu tj. na dzień 24 września 2019r. wynosiła 21.345,10 zł, w tym: 17.489,35 zł tytułem kapitału pożyczki, 3.855,75 zł tytułem odsetek.

dowód: rozliczenie k. 42, k. 113-115, raport spłaty k. 58-59

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o powołane wyżej dowody uznając je za w pełni wiarygodne, albowiem tworzą zwartą i logiczną całość, a ich treść nie budzi wątpliwości.

Ostatecznie Sąd nie przeprowadził dowodu z opinii biegłego z zakresu rachunkowości, albowiem wnioskował o niego powód, który jednocześnie przedłożył dokumenty i wyliczenia wystarczające zdaniem Sądu do weryfikacji dochodzonego roszczenia, w szczególności przedłożone przez powoda dokumenty w sposób wystarczający wykazywały prawidłowość wyliczenia wysokości zadłużenia powoda.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Zgodnie z art. 720 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Wykonując obowiązek wynikający z art. 6 k.c. powód wykazał, że powód zawarł z pożyczkodawcą umowę pożyczki z dnia 30 października 2017 r., w szczególności wypłacił mu kwotę pożyczki co wynikało ze złożonych przez stronę powodową dokumentów.

W świetle złożonych przez powoda dokumentów i wyliczeń Sąd nie miał także wątpliwości co do wysokości zaległości obciążających pozwanego.

W tym miejscu należy zauważyć, że po wykazaniu przez powoda, że umowa została zawarta i wykonana przez pożyczkodawcę ciężar dowodu, że pożyczka została spłacona (w części lub w całości) spoczywał już na stronie pozwanej.

W ocenie Sądu umowa została skonstruowana zgodnie z regulacjami ustawy z 20 lipca 2001r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. Nr 100, poz.1081). W myśl tej ustawy z umowy wynikać winno jasno jakie opłaty wiążą się z jej zawarciem. Zdaniem Sądu w omawianej sprawie wymóg ten został spełniony. Pożyczka została sformułowana w sposób wyraźny i czytelny. W jej treści wyszczególniono wszystkie kwoty składające się na całkowity koszt pożyczki, w tym koszt prowizji. Ponieważ w przypadku gotowych formularzy trudno o dokładną analizę całej umowy ustawodawca przewidział dodatkowo możliwość wypowiedzenia takiej umowy bez podania przyczyny. I taką też możliwość przewidywała umowa zawarta z A. B..

W ocenie Sądu umowa nie zawierała również klauzul abuzywnych. W niniejszym stanie faktycznym przewidziana przez pożyczkodawcę opłata prowizyjna mieściła się w ramach przewidzianej przez ustawodawcę maksymalnej wysokości pozaodsetkowych kosztów pożyczki. Oczywiście nie sposób przyjąć że nieprzekroczenie ustalonych prawem krajowym granic wyłącza możliwość sądowej kontroli takich kosztów. Z definicji elementu umowy jaką jest prowizja wynika, iż jest ona wynagrodzeniem z tytułu zawarcia umowy i wynagrodzeniem za udzielenie pożyczki, nie ma więc na celu wyłącznie pokrycia kosztów czynności związanych z zawarciem umowy ale też ma rekompensować inne czynniki związane z udzieleniem pożyczki takie jak obsługa umowy, rekompensata ryzyka związanego z zawarciem umowy, wynagrodzenie za udostępnienie kapitału pożyczki. W ocenie Sądu uwzględniając kwotę, na jaką została zawarta umowa pożyczki, oraz okres na jaki umowa została zawarta nie można jednak uznać, że uregulowania dotyczące prowizji kształtowały prawa i obowiązki konsumenta - pożyczkobiorcy w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, czy też rażąco naruszały jego interesy.

Dokumentacja załączona do pozwu jednoznacznie potwierdza również zawarcie umowy ubezpieczenia, na poczet którego zaliczona została kwota wskazana w umowie pożyczki. Kurator zarzucił, że powód nie wykazał aby składka ubezpieczeniowa w wysokości 3.134,41 zł została przelana na rzecz ubezpieczyciela i tym samym powód uzyskał dodatkowe wynagrodzenie co stanowi klauzulę abuzywną. Sąd nie przychylił się jednak do stanowiska strony pozwanej, ponieważ strona powodowa przedstawiła zestawienie z operacji z rachunku płatniczego IKS+ z którego jednoznacznie wynika, że w dniu 30 października 2017 r. polecono dokonanie przelewu w wysokości 3.134,41 zł na rzecz Towarzystwa (...). Ponad to z polisy ubezpieczeniowej jak i karty rozliczeniowej wynika, że składka na ubezpieczenie miała zostać przelana jednorazowo, a nie ratalnie jak twierdzi kurator.

Nadto kurator podnosił, że w związku z wypowiedzeniem umowy składka ubezpieczeniowa winna być częściowo, proporcjonalnie do czasu trwania umowy, zwrócona. Pomijając fakt, że jednocześnie nie zgłosił w tym zakresie zarzutu potrącenia to należy zauważyć, że składka została przelana na ubezpieczyciela wobec czego ewentualne roszczenie w tym zakresie winno być wysuwanie w stosunku do ubezpieczyciela,.

O odsetkach orzeczono po myśli art. 481 k.c. zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek (jeśli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe) za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności. W umowie przewidziano możliwość żądania odsetek umownych w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie i dlatego też takie odsetki zasądzono. Należy także zauważyć, że ponieważ żądano odsetek dopiero od dnia wniesienia pozwu to żądanie to nie naruszało regulacji z art. 482 § 1 kc, zgodnie z którą odsetek od zaległych odsetek można żądać dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa.

W punkcie 2 wyroku Sąd przyznał kuratorowi ustanowionemu dla pozwanego, którego miejsce pobytu nie było znane - adwokat D. S. na podstawie § 1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 marca 2018 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej (Dz. U. z 2018 r. poz. 536) w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie – wynagrodzenie w kwocie 1.771,20 zł, w tym 331,20 zł tytułem podatku od towarów i usług.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy, obciążając tymi kosztami pozwanego jako stronę przegrywającą. Na koszty poniesione przez powoda złożyły się: opłata sądowa 1.068,00 zł, wynagrodzenie pełnomocnika 3.600 zł, opłata skarbową 17 zł, wynagrodzenie kuratora 1 771,20 zł. Mając na uwadze powyższe, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda łącznie 6.456,20 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sędzia:

Z.:

1. (...)

2. (...)

3. (...).

R., dnia 6 grudnia 2022 r.